

ДЕНИС Р. КАРО

ЖИВОТ

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

... и с бебето ставаме трима.

Макълрийт седеше кръстосал крака на стола с висока облегалка. Това беше последната мода — столове с високи облегалки. Планиран дискомфорт.

Чакалнята беше обширна. Това също беше съгласно последните тенденции. Стените бяха покрити с ламперия и една-единствена картина висеше, окачена в тънка дървена рамка. Тя изобразяваше оризова нива в Китай. Лицата на хората, които я обработваха, не се виждаха.

Ако човек се замислеше, имаше достатъчно аналогии, та дори Китай да попадне сред модните тенденции, помисли Макълрийт. Свръхнаселение, недостиг на храна — това бяха стереотипи, които вече нямаха нищо общо с действителността, но емоциите, свързани с тези явления все така се внушаваха на американците до припадък.

Макълрийт беше практичен човек и смяташе, че има реалистичен подход към живота. Ако можеше да повлияе на хода на събитията, той ги насочваше по свое желание; ако, не — просто приемаше случващото се.

Жена му Мариса, която в момента беше вътре при лекаря, беше съвсем различна. Тя беше бременна.

Макълрийт можеше да чете списанията в чакалнята докато чакаше. Те бяха пълни със статии, поддържащи официалното становище чрез изкривена емоционална логика и пристрастни статистически данни. Макълрийт нямаше нито нужда да бъде убеждаван, нито желание да бъде успокояван.

Бащинството не беше особено популярно явление. Колкото повече растеше населението, от толкова повече стоки и услуги се нуждаеха хората и толкова по-скъпо трябваше да се плаща за всичко. В едно високо развито, ориентирано към нуждите на потребителя общество, свръхнаселението водеше до инфлация, а Макълрийт беше напълно доволен от собственото си финансово положение в момента.

Мариса. Двамата бяха женени от година, но това беше първият път, когато той осъзнаваше, че няма представа какво изпитва тя. Дали

една жена наистина се променя, когато в нея расте нов живот или това беше поредния спуснат отгоре стереотип?

Тя беше изключително свободолюбива, докато двамата бяха в колежа. Вярно, вече не беше толкова активно ангажирана в разнообразните бунтарски движения, но и досега не обичаше да ѝ се казва какво да прави.

Възможно ли е да е имала желание за дете? Двамата не го бяха обсъждали, дори след като тя беше установила, че е бременна и... Макълрийт се усмихна. Досега той не беше осъзнавал колко добре го познава тя. Естествено, че нямаше нужда да го обсъждат. Тя знаеше, че той може да се приспособи към всяка ситуация, точно както знаеше, че няма да може да вземе никакво решение.

Можех безрезултатно да слушам аргументи за и против бащинството години наред, помисли си той. Но ето, че сега съм изправен пред един съвсем окончателен факт. Ще бъде баща.

През ума му пробягаха откъслечни спомени: Мариса гледа децата, които си играят в парка; двамата гледат документалния филм за детските лагери в Индия; изражението на лицето ѝ, докато разглежда стари бебешки дрешки на тавана в къщата на майка ѝ.

Нямаше да е лесно. Щеше да се наложи да попълват стотици документи, да преминат един куп психологически тестове, да потвърдят писмено, че възнамеряват да запазят брака си поне в следващите три години.

Дали на Мариса това ѝ беше известно? Повечето хора не знаеха за писменото съгласие. Но тя трябва да е знаела. Изобщо не се беше възпротивила на прегледа, пък и бременността очевидно не е била случайност.

Вратата на лекарския кабинет се отвори. Мариса излезе, последвана от сестрата, положила ръка на рамото ѝ.

— Чарли?

Макълрийт се изправи и тя се хвърли в обятията му. Нещо не беше наред. Тя вероятно не е знаела за писменото съгласие, какво друго можеше да е...

— О, Чарли! Ще ни накарат да го задържим!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.